

 HARLEQUIN[®]

HISTORICKÁ
ROMANCE

JULIA
JUSTISOVÁ

Svůdný ochránce

JULIA JUSTISOVÁ

SVŮDNÝ OCHRÁNCE

PŘEKLAD

MARIE KOUBOVÁ

Milá čtenářko,

ani nevím jak, ale máme tu nový rok 2023! Doufám, že jste poslední dny starého roku prožila v klidu a pohodě, a teď už se jen těšíte, co nového přinese tento. Za sebe Vám mohu slíbit, že stejně jako v loňském roce i těch předešlých pro Vás každý měsíc připravím dva nové příběhy z edice Historická romance.

Určitě se Vám také někdy stalo, že se Vám zrovna nic nedaří a nejradši byste se schovala před celým světem, dokud se zase nevyčásí... Přesně to zažívá i hrdina knížky od Diane Gastonové, který našel Úkryt na Vysočině. Skotské hory a vřesoviště jsou sice pustina, ale i tady na něj čeká milé překvapení.

Líbil se Vám příběh Prudence, která před matčiny skandály utekla do Bathu? Pak pro Vás Julia Justissová sepsala osudy její sestry-dvojčete Temperance. Ani ta nebyla ušetřena ponížení ve společnosti, ale naštěstí se tu objeví Svůdný ochránce, který nedopustí, aby padla až na samé dno.

Skandálů sester Lattimarových už bylo dost. Příští měsíc se můžete těšit na další prohršky anglické smetánky, tentokrát ve čtyřdílné minisérii Hříšná Sinclairová.

Přeji Vám v novém roce 2023 mnoho úspěchů a hlavně spoustu času na čtení!

S láskou

Váš Harlequin

Julia Justissová

SVŮDNÝ OCHRÁNCE

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Earl's Inconvenient Wife

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins Publishers, 2019

Překlad:
Marie Koubová

Odpovědný redaktor:
Ivana Čejková

© 2019 by Janet Justiss
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoli podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-8561-2 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-8562-9 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-8563-6 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Londýn, začátek dubna 1833

„Jsi si jistá, že se mnou nechceš jet?“ zeptala se Prudence své sestry Temperance a dál ukládala do truhly šaty pečlivě zabalené do jemného papíru.

„Vím, že Bath už dávno není pupek světa jako kdysi, ale určitě i tam bude spousta plesů, večírků a muzikálů, na které bychom se mohly vydat. A s trochou štěstí se na nich nebude přetřásat poslední eskapáda naší matky. Na rozdíl od zbytku Británie.“

Temperance seskočila z okenního parapetu, na němž seděla a odkud se dívala do maličké zahrádky městského domu lorda Vrauxe. Došla ke své sestře a láskyplně ji objala.

„Budeš mi moc chybět, má drahá Pru, ale já Londýn rozhodně opustit nehodlám. Nenechám se těmi drbny vyhnat. Ale upřímně doufám, že se k tobě Bath zachová vlídně a ty si tam najdeš muže, s nímž budeš chtít založit rodinu, po jaké jsi vždy toužila.“

I když o tom pochybuji. Londýnské drbny bezpochyby již informovaly své kolegyně z Bathu o posledním skandálu naší matky, dodala Temper v duchu a sestru pustila.

„Jen nevím, jestli někdo, kdo vyrůstal v této rodině, dokáže určit, co je *normální*.“

„Chceš tím říct,“ opáčila Prudence, „že ne každý vyrůstal v rodině s otcem, který neví, co je pohlazení, s matkou, která měla milence na každém prstě, takže není divu, že se povídá, že jen náš nejstarší bratr je skutečně synem našeho otce?“

„Pamatuješ, když jsme byly malé, jak se nám líbilo, že sem tak často chodili hezcí mladí muži a nosili nám stužky do vlasů a cukroví?“ zavzpomínala Temper ve snaze sestru trochu rozptýlit.

Pru přestala skládat šaty a vrhla po Temperance pohled, který její dvojče snadno interpretovalo.

„Myslím, že tenhle tristní popis sedí pouze na nás, na naši smíšenou (*nebo směšnou*) rodinku,“ pronesla se smutnou ironií v hlase Temper.

„Titul zdědí Gregory, pak jsme tu my dvě a Christopher... jako přívazky. Proboha, co by si otec asi počal, kdyby Christopher nepřežil? Asi by si musel zase něco začít s naší maminkou.“

„Možná, že kdyby to udělal, dali by se zase dohromady, ať už mezi nimi bylo cokoliv, a my bychom skončili jako úplně normální rodina.“

Temper si povzdechla: „Myslíš, že něco takového jako normální rodina vůbec existuje? I když, abych byla spravedlivá, musím uznat, že naše matka opravdu splnila svůj slib, který nám dala o našich šestnáctých narozeninách, a posledních šest let se chovala maximálně decentně.“

„Možná ano, ale už to moc nepomohlo. Škoda už byla napáchána,“ dodala trpce Prudence. „Je přece úžasné, když tě poprvé uvádějí do společnosti a ty vcházíš v krásných šatech a s nádherným účesem do přijímacího salonu a slyšíš, jak si všichni o tobě šeptají a ukazují si na tebe prstem. A kromě toho, jak dokazuje poslední incident, pověst naší matky je

taková, že *nemusí* udělat vůbec nic, a přesto vyvolá obrovský rozruch.“

„Protože se vždy najdou zabeďnění muži, kteří to rádi udělají za ni,“ podotkla Temper kysele. „S tím ale nic neuděláme.“

Poté pomohla svému dvojčeti přiklopit víko kufru a zamknout ho. Nakonec Pru opět objala.

„Máš sbaleno! Teta Gussie tě tu ráno vyzvedne, že? Takže si užij Bath, najdi si tam nějakého hodného muže, který tě bude hoden a založte spolu šťastnou, normální rodinu. Nikdo si takový šťastný konec nezaslouží víc než ty, moje milovaná sestřičko.“

„Děkuji ti, Temper,“ odpověděla Prudence a sledovala ji, jak míří ke dveřím. „Udělám vše proto, aby se mi to podařilo. Ale... co ty? Nezměnila jsi názor? Pořád jsi rozhodnutá, že se nikdy nevdáš? Co si pamatuju, tvrdíš to minimálně od šestnácti, ale...“

Šok, jeho těžké tělo, které jí znemožňovalo dýchat, sžírává bolest...

Temper nasála vzduch, aby zaplašila obludné vzpomínky a získala trochu času. Potřebovala získat zpět sebekontrolu a klidný hlas.

„Ty si opravdu myslíš, že bych se vzdala svobody a dovolila muži, abych po právní i finanční stránce byla jeho majetkem, jeho hračkou, kterou může ignorovat či bít dle libosti a jejíž věno může beztréstně rozházet, aniž bych proti tomu mohla cokoli udělat?“

„Vím, že manželství našich rodičů není zrovna příkladné, ale ne všechna končí katastrofou. Podívej se na Christophera a Ellie.“

„Ti měli štěstí.“

„Stejně jako Christopherovi přátelé – Lyndlington si našel Maggie, David Smith svoji vévodkyni a Ben Tawny lady Alyssu,“ namítla Pru.

Temper se nepohodlně zavrtěla. Kdyby byla k sobě upřímná, musela by přiznat, že svému bratru Christopherovi a jeho přátelům závidí štěstí, které z nich i jejich žen vyzařovalo na každém kroku.

Ale možnost, že by mohla mít šťastné manželství, jí nestála za jistotu, že by znovu musela čelit traumatu, které v sobě zatím nedokázala zpracovat – ani o něm někomu říct.

„Kromě toho,“ Pru dál tvrdila své, „záleží na charakteru manžela. A obě známe jen tady v Londýně řadu obdivuhodných, milých a laskavých gentlemanů, třeba Gregoryho nebo Gifforda!“

Gifford Newell. Nejlepší přítel jejího bratra a jeho věrný kumpán v řadě pijatyk a pařeb. Gifford, který ji znal od plenek, choval se k ní jako další starší bratr a s chutí si ji dobíral... ale i věrně chránil.

I když poslední dobou se mezi nimi něco změnilo. Kdykoliv byli spolu, cítila mezi nimi takové zvláštní napětí. Kombinaci nervozity, vzrušení... a podivné hrozby. Možná není nijak zvlášť zkušená, ale díky své matce věděla, kam takovýto druh napětí vede. A o nic takového rozhodně nestála.

„Dobře, dobře. Souhlasím, že se v Anglii najdou i ucházející muži a někteří z nich dokážou vytvořit šťastnou rodinu. Ale já... já si prostě myslím, že manželství není nic pro mě,“ řekla rozhodně Temper a stiskla sestřinu ruku, když společně vycházely ze dveří.

„Nezapomeň se se mnou rozloučit, než odjedeš. Než dorazí teta Gussie, měla by ses asi poohlédnout po komorné a zjistit, kam dala zbytek tvých věcí. Víš, že teta nesnáší čekání.“

Pru se na ni zamračila, ale k Tempeřině úlevě se už na nic dalšího nevyptávala. Neměla před svým

dvojčetem žádné tajemství. Až na toto jedno. Ale to prostě nemůže říct nikomu!

Pru pochopila, že Temper chce změnit téma, a tak jen slíbila, že se samozřejmě se všemi náležitě rozloučí. „A máš pravdu, teta bude netrpělivá a dychtivá vyrazit. Ale stejně, když tě letos neuvedou do společnosti, co hodláš tady v Londýně dělat?“

„To ještě nevím,“ odpověděla Temper a pohlédla Pru do tváře. „Možná vytvořím nějaký vlastní skandál.“

Jak se Pruiin odjezd blížil, začal na Temper doléhat pocit opuštěnosti. Opustí ji dvojče, které jí bylo po celý život stálou společnicí a důvěrníci. *Musím něco dělat*, rozhodla se Temper a přemýšlela, zda by neměla vyrazit na svižnou procházku do Hyde Parku. Vzhledem k tomu, že dopoledne už pokročilo, nemohla si dopřát jízdu cvalem. Navíc Temper věděla, že je příliš neklidná a rozladěná, aby se dokázala omezit jen na decentní klus. Zatímco váhala a přemýšlela, zaslechla, jak se dole zavírají dveře do haly a ze salonu se začal ozývat šum hlasů.

Jeden hlas zněl jako Christopherův. Potěšena, že je mladší z jejich dvou bratrů navštívil, seběhla Temper svižně po schodech dolů a vešla do pokoje.

„Christophere, jsi to ty!“ zvolala, když spatřila svého bratra. „Proč jsi s sebou nevezl i Ellie?“

„To nešlo, moje žena je dnes ráno ve škole,“ řekl Christopher a přistoupil k ní, aby ji objal.

„Když jsem odcházel z Parlamentu, narazil jsem tady na Newella. Když se dozvěděl, že chci navštívit tebe a Gregoryho, trval na tom, že se přidá.“

Temper se opožděně otočila, aby udělala pukrle gentlemanovi, který seděl u krbu vedle Gregoryho.

„Giffe, promiň! Slyšela jsem Christopherův hlas, ale ne tvůj. Jak se máš?“

„Velmi dobře, Temper. Ty vypadáš nádherně jako vždycky.“

Intenzita uznaného pohledu v zelených očích bratřova přítele v ní vyvolala malý záchvěv... čehosi zvláštního. Temper ten pocit potlačila. Co to s ní bylo? Tohle byl přece Giff, kterého znala odjakživa!

„Blondýnka, modrooká a pěkně prostopášná – přesný obraz maminky, že?“ opáčila. Jako mnohokrát před tím i nyní skrývala svou zranitelnost za siláckým chováním. „Předpokládám, že už jsi slyšel o posledním skandálu.“

„To je také hlavní důvod, proč jsem přišel,“ odpověděl Christopher a pokynul jí, aby se posadila vedle něj na pohovku.

„Chtěl jsem se zeptat, jestli pro vás mohu něco udělat. A omluvit se za problémy, které způsobila moje svatba s Ellie.“

„Proboha, Christophe, ty se nemáš za co omlouvat. Ellie je zlatíčko! Kdyby sis ji nevzal, tak bychom tě vydělili.“ Její bratr se vřele usmál.

„To samozřejmě vím. Podpora rodiny a nejbližších přátel mě potěšila, ale nemyslím si, že by nás společnost někdy přijala. A svatba se ženou, která strávila deset let jako kurtizána, navíc příliš nepomohla manželským vyhlídkám mých milovaných dvojčat, která už tak bojují s následky špatné pověsti jejich matky.“

„Pokud Ellie společnost nepřijme, bude to její ztráta. O hodně přijde,“ prohlásila Temper.

„Takto trestat dívku, kterou její otec prakticky prodal... No, to je typické pro náš svět, kde muži určují pravidla a všemu vládnou! Proto je třeba volit

do Parlamentu i ženy!“ prohlásila bojovně a vrhla na bratra a Newella vyzývavý pohled.

K jejímu překvapení se Christopher neohradil, jen se lehce usmál.

„Lyndlingtonova žena Maggie tvrdí totéž. Od té doby, co se jim narodila dcera, dokonce stále častěji. Stává se z ní hotová bojovnice za práva žen.“

„To bych se k ní měla připojit,“ přemýšlela nahlas Temper. „Jestli to v Parlamentu myslíte s reformou společnosti upřímně, měli byste začít se změnou zákonů, které ze vdané ženy dělají faktický majetek jejího manžela.“

„To bychom možná měli. Ale někdy jindy. Dnes chci pouze vědět, jak to vypadá s tebou a Pru,“ odpověděl smířlivě Christopher a dodal: „Takže teta Gussie je toho názoru, že po tom skandálu by nebylo moudré vás letos v Londýně uvést do společnosti?“

„Temperance by možná byla radši, kdybys to neprobíral v mé přítomnosti,“ ozval se Newell a podíval se tázavě na Temper. „Je to vaše rodinná záležitost.“

„Vždyť ty jsi prakticky rodina,“ uklidnila ho Temper a podívala se na něj. A bylo to tu zas! Onen zvláštní pocit napětí – jako by mezi nimi ve vzduchu jiskřilo. *Když ten pocit budu ignorovat, zmizí?*

„Nevadí mi, když se o *té záležitosti* bavíme ve tvé přítomnosti,“ řekla nahlas a odvrátila od něj pohled.

„A protože nejsi přímo člen rodiny, mohl bys mít méně zaujatý názor na věc.“

„Situace se od minulého týdne trochu zlepšila,“ řekl Gregory. „Zdá se, že Hallsworthy se přece jen uzdraví, takže Farnham se bude moci vrátit z kontinentu zpět do Británie.“

„Hlupáci,“ podotkla Temper. „Jestli by nebyvalo lepší, kdyby se oba trefili a ty svoje dubové hlavičky

si prostřelili. Upřímně řečeno, je to směšné – v dnešní době a souboj o mamčinu ctnost! Copak žijeme v minulém století? Navíc jsem přesvědčena, že matka ani s jedním neprohodila víc než pár zdvořilostních frází.“

„Kdyby byli oba mrtví, to by celé věci moc nepomohlo. Nebo myslíš, že by ten skandál byl pak menší?“ zeptal se ironicky Gregory.

„Asi ne, ale zvýšila by se kvalita obyvatelstva Londýna. Ubyli by v něm dva pitomci, kteří v životě neudělali nic užitečnějšího, než chlastali brandy, prosázeli jmění a dělali ze sebe blázny kvůli ženám,“ prohlásila nekompromisně Temper.

„Ty máš na mužské pohlaví ale hodně špatný názor,“ namítl Newell. „Musíš ale uznat, že ne všichni muži jsou takoví sebestřední a namyšlení floutci.“

Cit pro spravedlnost jí diktoval, aby uznala, že má pravdu.

„Nu dobrá,“ prohlásila. „Připouštím, že v Anglii existuje pár mužů, čestných a charakterních – mezi něž patří moji bratři a ty Giffe.“

„Přesně tak,“ řekl a upřel na ni své nebezpečné zelené oči. „Já bych zase mohl poukázat na řadu příslušnic něžného pohlaví, které také nejsou zrovna dokonalé.“

„Jako třeba ty dračice, co brojí proti Ellie? Ano, to také připouštím. Ale ty zase, Giffe, musíš uznat, že ačkoli dámy a jejich kyselý jazyky mohou určovat, kdo bude přijat do společnosti, jsou to vždy jen ženy, kdo je potrestán za jakékoli porušení pravidel, zatímco muži většinou trestu ujdou.“

„To uznávám,“ řekl Giff. „Život není spravedlivý.“

„Navrhuj, abychom se přesunuli z filozofické roviny do praktické,“ vpadl jim příkře do řeči Gregory.

„Jak určitě, Christophere, víš, nepovažujeme uvedení děvčat do společnosti během této sezony za vhodné. Bylo by to přinejmenším... trapné. Teta Gussie proto nabídla, že vezme obě do Bathu. Tam se alespoň budou moci zapojit do společenského života a možná potkat i nějakého vhodného muže.“

„Nemám v nejmenším úmyslu vdát se za nějakého postaršího vdovce a strávit manželství tím, že mu budu připravovat lektvary a tlačit ho v kolečkovém křesle do lázní v Grand Pump Room,“ prohlásila rezolutně Temperance.

„Asi tě nepřekvapí,“ pokračoval Gregory, když Temperance zmlkla, „že praktická Pru s návrhem souhlasí, ale naše neústupná Temperance trvá na tom, že zůstane v Londýně. Milá sestřičko, víš, jak tě miluju, ale přiznávám, že bych byl mnohem raději, kdybys už nemusela pobývat zde a měla vlastní bydlení.“

„Vzhledem k tomu, že se nehodlám vdávat, je vůbec potřeba mě uvádět do společnosti?“

Když na její dotaz neodpověděl ani jeden z přítomných mužů, povzdechla si a dodala: „Dobrá, tak když je to nutné, tak si to raději odbudu teď, než abych to odkládala na další rok. Většinu žen uvádějí do společnosti již v šestnácti, nám s Pru už je dvadvacet a kdo zaručí, že příští rok nás nepotká zase nějaká další katastrofa? Jsem připravená na to, že tato sezona bude strašná, ale možná, když to přežiju, mě pak všichni nechají na pokoji a budu si moci dělat, co budu chtít.“

„Takže jsi si jistá, že chceš využít tuto sezonu?“ ujišťoval se Gifford. „Většina honorace dá od tebe ruce pryč a bude zázrak, pokud tě někdo pozve na ples, večírek nebo nějakou jinou zábavu. Nebylo by

opravdu moudřejší počkat ještě rok a zkusit to pak, až na tenhle skandál všichni zapomenou?“

„Opakuji svou otázku. Kdo mi zaručí, že příští rok nebude žádný další skandál?“ namítla Temper. „Idiotů, kteří přicházejí z univerzit a cítí potřebu vyjadřovat svůj obdiv kráse naší matky, bude pořád dost. I když už se ve společnosti nepohybuje zdaleka tak často jako dřív, je pořád stejně krásná a pro pány je stejně fascinující. Těžko můžeme předpokládat, že se na tom za rok něco změní.“

„Možná to bude ještě horší, protože ona nikoho přímo nepovzbuzuje,“ usmál se Gifford. „Nedosažitelná krása přitahuje nejvíc.“

„A k tomu vědomí, že nebyla vždy tak nedosažitelná, a arogance, s níž někteří muži věří, že právě *jim* se podaří matku získat pro sebe,“ dodala trpce Temper.

„Vraťme se k věci,“ prohlásil Gregory. „Souhlasím s tím, že to nemá smysl odkládat o další rok. Ale pokud trváš na tom, že chceš být uvedena do společnosti tady v Londýně, potřebujeme najít ženu, která si tě vezme pod svá křídla. A to nejen ledajakou ženu. Musí být všeobecně uznávaná a mít respekt celé společnosti. Teta Gussie bude s Pru v Bathu a naše matka to být nemůže, to je jasné.“

„Ani Ellie, ze stejného důvodu,“ dodal Christopher. „Ale... mohl bych se zeptat Maggie. Jako dcera markýze a manželka vikomta by mohla mít potřebný vliv. Ta by to mohla zvládnout.“

„Ne, Christophe, to bych nedělal, i když by s tím pravděpodobně souhlasila. Stará se o miminko a – buďme upřímní – být mou patronkou by jí rozhodně nevylepšilo postavení ve společnosti. Maggie pomáhá Gilesovi prosazovat reformní zákony, a to je velmi

důležité. Kdyby se mě ujala, riskovala by, že pošpiní svou pověst a zmaří veškeré své reformní snahy.“

„Lidé stejně moc dobře vědí, jak jsme si blízcí – jsme téměř jako rodina, takže by jim bylo jasné, proč by to pro tebe Maggie udělala.“

„Možná by chápali její loajalitu, ale jinak by si o ní mysleli, že nemá všech pět pohromadě. Potřebuji najít nějakou ženu, jejíž pověst je naprosto neotřesitelná a jejíž postavení takové, že se jí nikdo neopovází odporovat.“

„A co lady Saylefordová?“ navrhl Gifford.

„Maggieina prateta?“ vyhrkla Temper a zamračila se. „Není to už trochu moc vzdálená příbuzná?“ zeptala se pochybovačně. „O Maggie nepochybuju, ale proč by se měla lady Saylefordová obtěžovat kvůli někomu takovému, jako jsem já?“

„Třeba proto, že ji o to požádám.“

Než se Temper vzmohla na odpověď, dodal s úšklebkem: „Je to moje kmotra, to jsi nevěděla? Moje matka a její dcera se spolu přátelí od dětství.“

Christopher a Gregory se rozesmáli, Temperance ale zavrtěla hlavou. „To jsem nevěděla, ale nepřekvapuje mě to.“

„Nemůžeš popřít, že má přesně takové postavení ve společnosti, jaké potřebuješ,“ pokračoval v přesvědčování Gifford.

Temper se usmála. „Kdyby lady Saylefordová nedokázala prosadit, aby její chráněnku přijali, kdekoliv si umane, londýnská společnost, tak jak ji známe, by přestala existovat. Ale i ona by musela vynaložit značný společenský kapitál, aby toho dosáhla. To po ní přece nemohu chtít.“

„Jak ji znám, byla by to pro ni výzva. A ona má výzvy ráda. Vždycky dělala jen to, co sama chtěla.“

Navíc ví o všech všechno a má prsty v tolika věcech, že se jí nikdo neodváží zkřížit cestu.“

„Nikdy jsem se s ní nesetkala, ale zní jako žena, kterou bych ráda poznala. Zaslouží si obdiv,“ uznala Temper.

„Pokud by se ti podařilo získat její souhlas, lady Saylefordová by byla pro naše potřeby naprosto ideální,“ souhlasil Gregory s nadšením v očích i v hlase. „Pokud někdo dokáže najít vhodného partnera pro tuhle mou milovanou potvoru, pak je to určitě vévodkyně.“

„Dobře, pánové, ale znovu opakuji, že nehodlám tuto sezonu ukončit sňatkem, i kdyby se mě úctyhodná lady Saylefordová ujala. Je vám to jasné?“ pronesla pevným hlasem Temper.

Pánové opět její prohlášení ignorovali. Místo toho se Christopher obrátil na Gregoryho a potvrdil, že i on považuje lady Saylefordovou za nejvhodnější osobu. Nato se otočil na Gifforda a požádal ho, aby se své kmotry zeptal.

To už bylo na Temperance moc. Bouchla rukama do stolu a vykřikla: „A dost! Ano, přiznávám, že lady Saylefordová má lepší šanci uvést mě do společnosti než kdokoliv jiný. Ale ještě nic nepodnikejte. Dejte mi ještě trochu času. Chci si zkusit ještě promluvit s otcem a přemluvit ho, aby mi připsal mé věno a dovolil mi, abych si našla vlastní bydlení a žila si po svém. Pak bys mě měl z krku, bratříčku.“

Muži si vyměnili pochybovačné pohledy.

„Pokud se mi ho podaří přesvědčit a dostanu své věno, nebude třeba nic zařizovat ani řešit.“

„Omyl,“ namítl Gifford. „Pak budeme muset řešit, jak tě zastavit dřív, než se vypravíš na nějakou výpravu do Maghrebu nebo Indie.“

„Jezdit na velbloudech nebo se koupat v Ganze,“ pronesla se zasněným úsměvem Temper. „To bych dělala stokrát raději než se tu trápila v bažinách společenské sezony.“

„No zkus to, ale být tebou, nedělal bych si velké naděje,“ svolil Christopher. „Znáš otce.“

I přes sebejisté chování věděla Temper stejně dobře jako Christopher, jak mizivé jsou její šance na úspěch.

„Znám,“ přisvědčila s povzdechem.

„Bude úspěch, pokud si vůbec všimne, že jsem vešla do místnosti, natož jestli mě bude ochoten vyslechnout a mluvit se mnou. Ale přinejmenším na mě snad nebude křičet nebo po mně házet věci – zrovna totiž katalogizuje šavle, dýky a podobné věcičky. Ale chci to zkusit a uvidím, jestli budu mít štěstí.“

„Pokud tady už nebudu, až se od otce vrátíš, dej mi vědět, jak jsi dopadla,“ požádal ji Christopher. „Rád se zastavím na další strategickou schůzku.“

Políbil sestru na čelo a lehce do ní strčil.

„Tak už běž, ať se stihneš rozloučit s Pru.“

„Máš pravdu,“ souhlasila Temper s pohledem na hodiny. „Teta Gussie by tu měla být každou minutou. Tak tedy vzhůru do lví klece!“

Poslala všem vzdušný polibek a otočila se k odchodu... a celou cestu ke dveřím na sobě cítila Giffordův upřený pohled... Pálil jako oheň a zažehával ho v ní samotné.

DRUHÁ KAPITOLA

Gifford Myles Newell, mladší syn hraběte z Fensworthu, sledoval sestru svého nejlepšího přítele, jak elegantně odchází z komnaty. Kdy se ta malá holčička, proboha, změnila v tak úchvatnou krásku?

Navíc v krásku, která v něm probouzí zcela nebratrské city, to si musel přiznat. Povzdechl a usilovně se snažil uklidnit se a zahnat vzrušení, které v něm Temper pokaždé probouzela.

Naneštěstí dost dobře nemůže svést panenskou sestru svého nejlepšího přítele, i když má krásný obličej a smyslnou postavu. A nejen to. I když byla velmi zajímavou a zábavnou společnicí – člověk nikdy nevěděl, co příště řekne nebo udělá, až na to, že si mohl být jistý tím, že to bude hodně nekonvenční – pro ženitbu si bude muset najít zralou, elegantní šlechtičku. Jedině ta bude schopna vést jeho dům a politické večere zvládat s maximálním taktem a diplomacií, protože právě u takovýchto večerí se dojednávají ty nejpodstatnější parlamentní záležitosti. Pro tyto účely nepotřebuje ďáblici, která řekne naplno, co si myslí, bez ohledu na následky.

Škoda, že pokud se ožení, bude se pravděpodobně muset vzdát kontaktů s Temperance, která mu vnášela do života radost a živost od chvíle, kdy ji jako šestiletou poznal.

Zakuckal se smíchy, když si vzpomněl, jak po něm hodila kámen a jak se musel plížit, když se chtěl dostat do domu... i na to, jak se mu pak omlouvala, že ho považovala za muže, kvůli němuž její maminka pláče.

Její tělo je možná naplněním erotických snů každého muže, ale sama je stále ještě malou, impulzivní holčičkou. On ale potřebuje zralou, elegantní a klidnou ženu, která mu pomůže budovat kariéru v Parlamentu. Jejich vzrušené a nelítostné výměny názorů i obyčejné přátelské povídání mu ale budou velmi chybět. Nikdy dopředu netušil, kam je její živá mysl a její nečekané reakce zavedou.

*Až si Temperance jednou někoho vezme, chci vidět, jak si poradí s tak nespoutaným a nevyčerpá-
telným zdrojem energie, pomyslel si v duchu. Bez
ohledu na její dětinské námitky, že se nikdy nevdá, je
navýsost pravděpodobné, že se bude muset vdát. Pro
dámu z vyšší společnosti vlastně žádná jiná schůdná
alternativa neexistovala. Upřímně pochybuji, že by jí
otec vyplatil věno a dovolil cestovat po světě. A jiná
možnost pro ni neexistuje.*

*Je příliš upřímná na to, aby se stala něčí placenou
společnicí, a žádná žena, která má všech pět pohro-
madě, by ji nenajala jako vychovatelku – ledaže by
její synové byli ještě v plenkách a její manžel diplo-
mat působil trvale někde hodně daleko.*

*Ale nakonec nic z toho není můj problém – já nej-
sem ten, kdo bude muset Temperance zkrotit. Dokud
tuto zodpovědnost nepřevzme nějaký jiný chudák –
nebo dokud já nepodlehnu matčině tlaku a nenajdu
si bohatou ženu, která by zbavila rodinu, tedy hlavně
rodinnou pokladnu, nutnosti mě vydržovat, budu si
prostě užívat její osvěžující společnosti. A budu se*

snažit udržet zpátky a nedávat najevo, jak moc mě přitahuje.

Vzhlédl a zjistil, že na něj Christopher i Gregory zírají. Začervenal se a podotkl: „Je to pořád stejné kvítko, jako když jí bylo šest, že?“

Gregory i Christopher si povzdechli a pokrčili rameny.

„Pru udělá, co je třeba, aby zapadla, ale u Temperance to čekat nelze,“ dodal Christopher.

„Ta se měla narodit jako muž.“

Gifford potlačil instinktivní protest svého těla proti tomuto kacířskému názoru a pronesl: „Rád bych ji viděl, jak by na půdě Parlamentu rozcupovala torye, žvanící o tom, jak by zákaz otroctví narušil karibský obchod.“

„Byla by skvělá,“ uznale souhlasil Christopher. „Ale vzhledem k tomu, že volební právo žen se za jejího života pravděpodobně nepodaří prosadit, měli bychom raději přemýšlet o jiných možnostech. Nemyslím si, že bude mít štěstí a z otce vymáčkne nějaké peníze.“

Gifford věděl, jak velké napětí panuje mezi Christopherem a jeho zákonným, ne biologickým otcem, který ho celý život ignoroval, a řekl: „Pravděpodobně ne. Ale rád bych byl tou služkou, která stírá prach před dveřmi knihovny, a poslechl si, jak ho Temper přesvědčuje, aby jí dal peníze na cestu k pyramidám!“

Když Temper vyšla s podrážděným výrazem z knihovny, z níž si lord Vraux udělal pracovnu, byl už Christopher pryč a Giff se zrovna chystal k odchodu.

„Chápu tvůj výraz správně, že otcova reakce nebyla příznivá?“

Frustrovaně si odfrkla. „Ne. Jak jsem předpokládala, sotva si všiml, že jsem vstoupila do místnosti. Víš, jaký je, když katalogizuje své nejnovější přírůstky! Postavila jsem se přímo před něj a mávala rukama, co to šlo. Nakonec se na mě podíval tím svým zamračeným výrazem, který má, když ho někdo vyruší. Pak mě bez přerušování vyslechl a mávnutím mě poslal pryč.“

Gifford věděl od Gregoryho, jak moc baron nesnáší lidské doteky. Pro jeho děti muselo být velmi bolestivé uvědomění, že jejich otec není schopen přijímat – ani vyjadřovat – jakékoliv city.

„Řekl ti něco? Nebo se zase vrátil ke své práci?“

Zavrtěla znechuceně hlavou. „Řekl mi, že musím využít tuto společenskou sezonu, abych se vdala a získala potřebnou ochranu. Že ženy je třeba chránit. Nemohla jsem si pomoci a zeptala jsem se ho, jestli to byl důvod, proč se oženil s maminkou. Neodpověděl, jen se sklonil nad stůl a začal se zaobírat další dýkou. Měla jsem chuť mu jí vytrhnout a bodnout ho s ní!“ vyhrkla zlostně.

I když byl baron neuvěřitelně bohatý, a Gregory tak díky tomu na rozdíl od Giffa nikdy netrpěl při studiu hladem a nemusel si nechávat záplatovat oblečení, byl to právě Giff, který Gregoryho a jeho sourozence upřímně litoval. Mít matku, ač milující, která vyvolávala jeden skandál za druhým, až téměř zneвозмоžnila svým dcerám přijetí ve společnosti, a otce, který se ke svým dětem chová, jako by neexistovaly, to opravdu nepřál nikomu.

„Ještě štěstí, žeš tu dýku nepoužila,“ řekl s lehkým úsměvem ve snaze zmírnit její rozčarování.

„Kdyby se k řečem o souboji přidala ještě zpráva o tom, že jsi probodla svého otce, přišla bys o poslední šanci být uvedena do společnosti.“

„Díky ti, Giffe, že se mě snažíš povzbudit,“ uchechtla se Temper. „Budu muset tu prokletou sezonu nějak přežít. Ale teď na to nechci ještě myslet, takže mi, prosím, dopřej nějaký čas a nesvolávejte další strategickou schůzku.“

Znovu si dramaticky povzdechla. „Teď bych si nejraději dala hlt Gregoryho brandy, ale asi si dám pro jistotu jen čaj. Nedáš si se mnou?“ nabídla Giffovi a rukou mávla směrem k salonu.

„Od té doby, co jsi získal křeslo v Parlamentu, jsme si neměli příležitost pořádně popovídat.“

Může snad takovou nabídku odmítnout? A udělal to vůbec někdy? Vždycky byl zvědavý na to, co mu asi Temper řekne a jaký bude mít názor – a dnešek nebyl jiný. Až na to, že ke zvědavosti se přidala i silná fyzická reakce jeho těla na její přítomnost, která ho rozčilovala.

„Myslím, že ještě pár minut mám.“

„Giff, ctihodný a vážený člen Parlamentu,“ řekla s údivem v hlase poté, co požádala lokaje o čaj a současně vedla Giffa do salonu.

„Na tu představu si budu muset ještě chvíli zvykat! Vždyť ještě minulý rok touto dobou jste se s Gregorym vraceli společensky unaveni z vašich nočních radovánek...“

Rozesmála se a vzhlédla k němu. Jiskřičky v očích prozradily, jak ráda si ho dobírá. Úsměv na rtech ale zaúčinkoval jinak – lákal Giffa k tomu, aby ty svůdné rty políbil.

Giff se rychle snažil tuto představu zahnat, a tak zavřel oči a zhluboka se nadechl. *Je to sestra tvého nejlepšího přítele. Takhle o ní nemůžeš přemýšlet!* přikazoval si v duchu.

Možná by mu pomohlo, kdyby se nedíval přímo na

ni. A neseděl jí tak nablízku, aby necítil tu jemnou vůni jasmínu, která ji obklopovala a připomínala vzdálené krajiny i sladké hříchy.

Usadil se do bezpečné vzdálenosti a namítl: „To nebylo vloni.“

„Tak možná předloni. Gregorymu bylo zrovna pětadvacet, když zjistil, v jakém hrozném stavu je panství Entremer a rozhodl se, že s tím musí něco udělat, protože otec o panství evidentně nejevil sebe-menší zájem.“

„A odvedl úžasnou práci, to musíš uznat.“

„Kdo by si to byl pomyslel, když do té doby byly jeho nejobdivuhodnějším výkonem tři lahve portského vypité za jednu noc strávenou se třemi dámami. A samozřejmě s tebou, jak si vzpomínám, i když celkový počet zapojených osob mi Gregory neprozradil...“

„Jak to víš?“ Giff vyprskl a cítil, jak mu hoří tváře.

„To nešlo neslyšet. Jste totiž pěkná dvojka. Když jste se v osm ráno plížili dovnitř, zpívali jste zplna hrdla opilecké písně a Gregory se bezostyšně chlubil svou zdatností... Samozřejmě v eufemismech. Ale já i Pru jsme moc dobře věděly, o čem je řeč.“

„Vy dvě jste nějaké moc chápavé,“ zamumlal si Giff.

„Pokud jsme se v raném věku s Pru dozvěděly věci, o kterých by nevinné panny neměly nic vědět, čípak je to asi vina, co?“ zeptala se pichlavě Temper.

Sluha se vrátil s čajem a než jim oběma nalil, konverzace utichla. Jakmile ale byli opět sami, Temperance – s šálkem kouřícího nápoje v ruce, pokračovala: „Musím říct, že mě docela překvapilo, když mi Gregory řekl, že ses rozhodl jít do Parlamentu.“

„Mladí muži musí zasívat svůj oves... ale pak

nakonec přijde čas, kdy si musí vybrat, kudy se bude ubírat jejich život a čemu se věnovat, aby po nich na světě něco zbylo. Zejména mladší synové, kteří se nemohou těšit na to, že dostanou majetek, který budou spravovat.“ *Zvláště ti mladší synové, které jejich rodina prakticky odstavila, a veškerou pozornost věnovala pouze nejstaršímu synovi – dědici*, dodal v duchu a znovu pocítil známý osten bolesti, který v něm tato nespravedlivost vyvolávala.

„Přidat se k reformním politikům – to je věc, kterou opravdu obdivuji! Baví tě práce v Parlamentu tak, jak jsi doufal?“

Její pochvala ho potěšila a zahнала bolest i doutnající hněv, který v něm jeho situace tak často vyvolávala.

Upřímná, přímá a velmi inteligentní Temper nikdy nikomu nelichotila a chválila jen střídmě. Navzdory svému mládí byla ze všech žen, které znal, tou, jejíž uznání pro něj znamenalo nejvíc.

„Musím se přiznat, že když mi to Gregory s Christopherem poprvé navrhli, měl jsem pochybnosti, ale je to opravdu stimulující.“

„Takže jsi našel své poslání.“

Usmál se. „Myslím, že ano. Když tam tak stojím a uvědomuji si, že výsledek mé práce – ať už je to zrušení otroctví nebo omezení dětské práce v továrnách – zlepšil život tisícům lidí tady i ve všech britských koloniích, tak je to opravdu vzrušující a povznášející. A nevádí, že se změny nedějí tak rychle nebo nejsou tak zásadní, jak bychom si přáli.“

„Ano, Christopher mi říká, že bude dost obtížné prosadit volební právo pro všechny muže, takže nemám čekat, že by ho v nějaké blízké budoucnosti získaly i ženy. Ledaže byste ženy jako zvláštní třídu

začlenili do zákona o ukončení otroctví,“ zavtipkovala Temper.

Zasmál se a dodal: „Uznávám, že vdané ženy jsou... ekonomicky znevýhodněné. Ale určitý druh omezení se týká i mužů, kteří nemají k dispozici majetek, i když jejich situace není tak hrozná.“

„Tvoje matka už zase vyvádí kvůli penězům?“

Překvapen zapomněl na svou opatrnost a podíval se na ni. Sličná, krásná – a navíc vnímavá! Rychle odvrátil zrak, než se mu její krása omotá vzrušujícími, svůdnými úponky kolem těla, a smutně zacitoval: „Myslela jsem, že mladší syn, který si užívá v hlavním městě, stojí hodně peněz, ale zjišťuji, že vydržovat mladšího syna působícího v Parlamentu je ještě nákladnější.“

„Tvoje matka si jistě uvědomuje, že ve dvakrát přešitém kabátě a popraskaných botách můžeš jen těžko ovlivňovat názory mocných. Od Christophera vím, že i svobodní poslanci musí někdy uspořádat – a zaplatit – pohoštění a zábavu v hostincích nebo klubech. Tam se přeci obchody a dohody uzavírají nejlépe.“

Když potlačil rozpaky nad tím, že si Temperance všimla, jak ošuntěle se někdy obléká, když mu čtvrtletní kapesné přijde pozdě nebo vůbec, Giff přitakal: „To je pravda. Christopher byl členem Lyndlingtonovy skupiny *Hadley's Hellions* a tak měl tu výhodu, že se mohl účastnit večerí, které pořádali Giles a Maggie. Já bohužel takové styky nemám.“

„A právě proto tě tvoje matka pořád přemlouvá, aby sis našel manželku, která je má. Nebo která má alespoň peníze.“

Protože viděla výraz překvapení v Giffově tváři, Temperance dodala: „Určitě chce, aby ses oženil s bohatou ženou. Už jen proto, aby ti nemusela dávat